

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2017 roku, Sygn. akt II Ns 2324/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny oddalił wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, zwrócił Gminie M. Ł. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 502,09 zł (pięćset dwa złote dziewięć groszy) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi a należnymi, w pozostałym zakresie ustalił, że wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów jako działka numer (...) o powierzchni 4384 m² położona jest w Ł., w obrębie geodezyjnym G-17 przy ulicy (...). Właścicielem nieruchomości jest Gmina M. Ł., a użytkownikami wieczystymi we wspólności ustawowej małżeńskiej są E. i L. K.. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi dla tej nieruchomości prowadzi księgę wieczystą numer (...). Gmina M. Ł. została ujawniona w tej księdze wieczystej jako właściciel nieruchomości na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia 2 lutego 2006 roku o stwierdzeniu nabycia z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 roku przez Gminę M. Ł. własności tej nieruchomości. Poprzednio właścicielem nieruchomości był Skarb Państwa na podstawie orzeczenia o wywłaszczeniu z dnia 9 października 1961 roku sygn. (...).II.1/5/60. Nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste na podstawie decyzji z dnia 8 lipca 1992 roku. Przez przedmiotową nieruchomość przechodzi linia elektroenergetyczna 110 kV (z czasów budowy linia R.-R.-D.), która została posadowiona przez poprzednika prawnego (...) S.A. z siedzibą w Ł. w latach 70-tych XX-wieku.

Zakłady (...) z siedzibą w W. zostały wpisane w dniu 10 marca 1959 r. do rejestru przedsiębiorstw państwowych i z tym dniem nabyły osobowość prawną.

Zakład (...) wchodził w skład Zakładów (...) z siedzibą w W., a od 1 stycznia 1989 r. na mocy zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. zostało utworzone przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł., które powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W. na bazie zakładu Zakład (...). Jako siedzibę przedsiębiorstwa określono miasto Ł., natomiast przedmiot działalności stanowi: przetwarzanie, przesyłanie oraz dostarczanie i sprzedaż odbiorcom energii elektrycznej o właściwych parametrach; techniczna i handlowa obsługa odbiorców energii elektrycznej; budowa, rozbudowa, modernizacja i remonty sieci elektroenergetycznych. Przedsiębiorstwo podlegało nadzorowi Ministra Przemysłu. Przedsiębiorstwu przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą „Centralny O. Energetyczny w W.”.

Na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa i zarządzenia nr 181/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z 9.07.1993 r., aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 r. przekształcono Zakład (...) w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa – (...) S.A. w Ł.. Jako przedmiot działalności spółki wskazano: przetwarzanie, przesyłanie i sprzedaż energii elektrycznej, budowa, rozbudowa, modernizacja i remonty sieci i urządzeń energetycznych; eksploatację urządzeń energetycznych; prowadzenie działalności handlowej i usługowej oraz inwestycyjnej w ww. zakresie.

W dniu 30.06.2007 r. doszło do aportowego zbycia części przedsiębiorstwa spółki na rzecz (...) Sp. z o.o. (od 2008 r. (...) Sp. z o.o.), której następcą prawnym jest po połączeniu w dniu 31.08.2010 r. (...) S.A. z siedzibą w Ł..

Sąd Rejonowy przyjął, iż w tak ustalonym stanie faktycznym wniosek o ustanowienie służebności przesyłu nie może zostać uwzględniony.

Sąd wskazał, iż przepisy prawa przewidują trzy niezależne od siebie sposoby ustanowienia służebności przesyłu. Są nimi: umowa, orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna. Ustanowienie służebności przesyłu w trybie sądowym następuje na podstawie dodanego w ramach art. 626 § 3 k.p.c., który stanowi, że "Przepisy § 1 i 2 stosuje się

odpowiednio w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu". Oznacza to, że w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące trybu ustanowienia służebności drogi koniecznej.

Do ustanowienia służebności przesyłu może dojść także w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez starostę na podstawie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz.U.10.102.651 ze zm.). Podobną regulację do wynikającej z przepisu art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przeszłości zawierały przepisy art. 35 i 36 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości z dnia 12 marca 1958 r. (Dz.U.74.10.64 ze zm.; zwanej dalej „ustawą wywłaszczeniową”), a następnie przepisy art. 46 i nast. ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości z dnia 29 kwietnia 1985 r. (Dz.U.91.30.127 ze zm.).

Na gruncie niniejszej sprawy nie zostało ustalone, aby w odniesieniu do nieruchomości objętej wnioskiem obowiązywała decyzja administracyjna stanowiąca tytuł prawny przedsiębiorstwa przesyłowego do korzystania z niej w ramach służebności przesyłu. Sąd ustalił natomiast, że przedmiotowe urządzenia przesyłowe zostały posadowione na działce wnioskodawcy w latach 70-tych XX-wieku. W niniejszej sprawie ustalenie szczegółowego momentu przy tym nie miało znaczenia, z uwagi na fakt, iż oznaczona we wniosku działka numer (...) stanowiła od 9 października 1961 roku do 27 maja 1990 roku własność Skarbu Państwa. Urządzenia przesyłowe zostały wybudowane przez przedsiębiorstwo państwowe na działce stanowiącej własność Skarbu w czasie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej, zanim doszło do powstania użytkowania wieczystego .

Do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U Nr 3, poz. 11), tj. do dnia 1 lutego 1989 r. obowiązywała zasada jednolitej własności państwowej. W czasie, gdy sporna nieruchomość była własnością państwową, znajdujące się na niej urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej eksploatowali poprzednicy uczestnika (...) mający status przedsiębiorstwa państwowego. Przedsiębiorstwa państwowe były wprawdzie w tym czasie zawsze osobami prawnymi, jednak obowiązujący do 31 stycznia 1989 r. art.128 kc w pierwotnym brzmieniu wyrażał zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, w myśl której, zgodnie z poglądem dominującym w praktyce, państwowe osoby prawne nie miały żadnych praw podmiotowych do zarządzanego przez nie mienia, które mogłyby przeciwstawiać państwu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2008 roku, w sprawie o sygn. akt II CSK 314/08, opubl. L.).

Zniesienie konstrukcji jednolitej własności państwowej nie spowodowało przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - na mocy kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie. Dotyczyło to także uprawnień przedsiębiorstw państwowych, korzystających z nieruchomości w zakresie niezbędnym do eksploatacji znajdujących na niej urządzeń infrastruktury przesyłowej. Przekształcenie zarządu w odniesieniu do gruntów w prawo użytkowania wieczystego, a w odniesieniu do znajdujących się na tych gruntach budynków, innych urządzeń i lokali w prawo własności nastąpiło w dniu 5 grudnia 1990 r. na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 91, poz. 455 - dalej: „ustawa z dnia 29 września 1990 r.”), natomiast w odniesieniu do innych składników majątkowych - również w prawo własności - przekształcenie dokonało się w dniu 7 stycznia 1991 r., na podstawie art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6 - dalej: „u.z.PrzedPaństwU”; por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r. - zasada prawna - III CZP 38/91, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14), którym skreślono przepis, iż „przedsiębiorstwo państwowe wykonuje wszelkie uprawnienia w stosunku do mienia ogólnonarodowego będącego w jego dyspozycji, z wyjątkiem uprawnień wyłączonych przepisami ustawowymi”, a jednocześnie wprowadzono przepis, że „przedsiębiorstwo, gospodarując wydzielonym mu i nabytym mieniem zapewnia mu ochronę”. Urządzenia przesyłowe wchodzące w skład przedsiębiorstwa państwowego nie były objęte uregulowaniem art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r., jeżeli nie były posadowione na gruntach będących w ich zarządzie.

Przed dniem 5 grudnia 1990 r. do przekształceń własnościowych w zakresie mienia ogólnonarodowego mogło dojść na rzecz jednostek samorządu gminnego w drodze procesu komunalizacji. W przypadkach określonych w art. 5 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę

o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191, ze zm.), mienie ogólnonarodowe (państwowe) należące do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego, a także niektórych przedsiębiorstw państwowych oraz niektórych zakładów i innych jednostek organizacyjnych, stawało się z mocy prawa z dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. z dniem 27 maja 1990 r., mieniem gminy (art. 7 ust. 1), z tym że nabycie mienia ogólnonarodowego przez gminę nie mogło naruszać praw osób trzecich do tego mienia (art. 7 ust. 2). W ten sposób gmina stawała się właścicielem nieruchomości, na której były już posadowione urządzenia przesyłowe, wstępując w sytuację prawną Skarbu Państwa. (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12).

W ocenie Sądu Rejonowego posadowienie urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorstwo państwowe w okresie obowiązywania zasady jednolitego funduszu własności państwowej na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa, które w następstwie przekształceń własnościowych na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku stało się z mocy prawa ich właścicielem, ale nie nabyło praw do tego gruntu, gdyż inny podmiot stał się z mocy prawa jego właścicielem albo użytkownikiem wieczystym, doprowadziło do powstania sytuacji faktycznej rodzącej skutki prawne w relacjach między właścicielem nieruchomości a przedsiębiorcą przesyłowym. Zainstalowanie urządzeń przesyłowych nastąpiło na nieruchomości, zatem w wyniku przekształceń własnościowych stało się jej ograniczeniem i obciążeniem odnoszonym się do prawa własności. W związku z tym podmiot, w stosunku do którego użytkowanie wieczyste powstało z mocy prawa lub na podstawie umowy zawartej z właścicielem i konstytutywnego wpisu w księdze wieczystej, nabył to prawo z istniejącym ograniczeniem nieruchomości, ma obowiązek trwałego znoszenia stanu ukształtowanego położeniem zainstalowanych na gruncie urządzeń przesyłowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa przesyłowego i czynności niezbędnych do zapewnienia prawidłowej ich eksploatacji. Istniejące w chwili powstania użytkowania wieczystego ograniczenia i obciążenia dotyczące prawa własności nieruchomości mają bezpośredni wpływ na sposób i zakres wykonywania użytkowania wieczystego. W efekcie użytkowanie wieczyste nie może kolidować z obciążeniami nieruchomości, które powstały przed oddaniem jej w użytkowanie wieczyste.

Użytkownik wieczysty nie może zatem skutecznie żądać ustanowienia takiej służebności, jeżeli urządzenia przesyłowe - zainstalowane przez przedsiębiorstwo państwowe w okresie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej - znajdowały się na nieruchomości Skarbu Państwa przed oddaniem jej w użytkowanie wieczyste (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 maja 2017 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 101/16).

Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 17 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 531/15, że z chwilą uzyskania własności urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomościach będących wówczas własnością Skarbu Państwa, przedsiębiorstwo państwowe uzyskiwało - z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające owe nieruchomości - służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu. Byłoby bowiem całkowicie niezrozumiałe i nieuzasadnione, gdyby jakiś fragment władztwa państwowej osoby prawnej będącej przedsiębiorstwem państwowym nad gruntem państwowym, długotrwale wykonywany pod rządem zasady jednolitego funduszu własności państwowej, aprobowany przez Skarb Państwa oraz niezbędny do wypełniania zadań tego przedsiębiorstwa, lecz niemający charakteru cywilnego prawa podmiotowego ze względu na obowiązywanie tej zasady, nie został objęty uwłaszczeniem. Prawem powstającym w wyniku przekształcenia dotychczasowego tytułu do korzystania z nieruchomości państwowych w zakresie niezbędnym do eksploatacji uzyskanych na własność i posadowionych na tych nieruchomościach urządzeń - w ówczesnym stanie prawnym - była służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu. W tym zakresie Sąd powołał się na liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego, uznając iż z chwilą uzyskania własności urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomościach będących wówczas własnością Skarbu Państwa, przedsiębiorstwo państwowe uzyskiwało - z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające owe nieruchomości - służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu. Prawo to, jako powstałe z mocy prawa objęte jest działaniem art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 707 ze zm.). Obliguje wobec każdorazowego właściciela nieruchomości, na których posadowione są urządzenia przesyłowe, do znoszenia ich istnienia, jak również uprawnia każdorazowego właściciela urządzeń do korzystania z nieruchomości w odpowiednim zakresie.

Od niniejszego postanowienia, apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy Gminy M. Ł., zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

1. art. 217 kpc, 227 kpc w zw. z art. 278 kpc. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety, który to dowód miał istotne znaczenie w sprawie, w związku z czym nieprzeprowadzenie dowodu miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie,
2. art.1 ust. 9 ustawy o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych z dnia 20 grudnia 1990 roku poprzez niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do wniosku o nabyciu przez uczestnika służebności z mocy samego prawa;
3. art. 305¹ kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji w której zaistniały przesłanki do ustanowienia służebności.

Przy tak sformułowanych zarzutach wnioskodawca wniósł o uchylenie postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w związku z nierozpoznaniem przez Sąd istoty sprawy.

Uczestnik postępowania (...) S.A. z siedzibą w L. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia i ocena stanu faktycznego zawarta w orzeczeniu Sądu Rejonowego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w całości podziela zatem wnioski Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań.

W ocenie Sądu Odwoławczego w sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wskazał tok rozumowania, którym kierował się wydając zaskarżone orzeczenie, umożliwiając tym samym kontrolę jego prawidłowości, tak stronom postępowania, jak i obecnie Sądowi II instancji.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w postępowaniu Sądu I instancji przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, czy też jakichkolwiek innych uchybień prawa materialnego czy procesowego.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji na okoliczność ustalenia przebiegu linii energetycznej, było zbędne, albowiem jak wynika z prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych i dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej, Zakład (...) nabył służebność przesyłu z mocy prawa. Z dniem 1 lutego 1989 r., zniesiono konstrukcję jednolitej własności państwowej, lecz nie spowodowało to przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie. Przekształcenie zarządu w odniesieniu do gruntów w prawo użytkowania wieczystego, a w odniesieniu do znajdujących się na tych gruntach budynków, innych urządzeń i lokali w prawo własności nastąpiło w dniu 5 grudnia 1990 r. na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 września 1990 r., o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464, dalej: u.z.u.g.g.w.n.), natomiast w odniesieniu do innych składników majątkowych - również w prawo własności - przekształcenie dokonało się w dniu 7 stycznia 1991 r. na podstawie art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6, dalej: "u.z.p.p."; por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, OSNCP 1991, nr 10 - 12, poz. 118; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 514/14, LEX nr 1768878, postanowienie SN z dnia 12 października 2017 r. IV CSK 687/16).

Zauważyć też należy, że "uwłaszczenie" z mocy art. 2 ust. 1 i 2 u.z.u.g.g.w.n. stwierdzane było deklaratywną decyzją wojewody albo zarządu gminy (por. art. 2 ust. 3 u.z.g.g.w.n.; zob. także art. 200 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 ze zm.). Natomiast nabycie urządzeń z mocy przepisów ustawy o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych nie wymagało potwierdzenia żadną decyzją.

Z chwilą uzyskania własności urządzeń przesyłowych, posadowionych na nieruchomościach będących wówczas własnością Skarbu Państwa, przedsiębiorstwo państwowe uzyskiwało - z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające owe nieruchomości - służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu. Prawo to, jako powstałe z mocy prawa objęte jest działaniem art. 7 pkt 1 u.k.w.h., oraz art. 1000 § 2 pkt 1 k.p.c. Obliguje wobec każdego właściciela nieruchomości, na których posadowione są urządzenia przesyłowe, do znoszenia ich istnienia, jak również uprawnia każdego właściciela urządzeń do korzystania z nieruchomości w odpowiednim zakresie. Nie może być tak, że Gmina M. Ł., która stała się właścicielem nieruchomości na mocy komunalizacji dokonanej na podstawie art. 5 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191, ze zm.), nie wstąpiła w całości w sytuację prawną Skarbu Państwa. Skoro Gmina z mocy prawa nabyła mienie ogólnonarodowe (państwowe) należące do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego, a także niektórych przedsiębiorstw państwowych oraz niektórych zakładów i innych jednostek organizacyjnych, jednocześnie wstąpiła w sytuację prawną Skarbu Państwa stając się właścicielem gruntu na którym pobudowano urządzenia przesyłowe na gruncie dotychczas stanowiącym własność Skarbu Państwa (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12). Niewątpliwie nabycie tych nieruchomości z zainstalowanymi urządzeniami przesyłowymi, które z mocy prawa i kolejnych przekształceń własnościowych, stały się własnością przedsiębiorstwa energetycznego, stało się jej ograniczeniem i obciążeniem odnoszonym się do prawa własności, a również w stosunku do użytkownika wieczystego (vide postanowienie SN z dnia 17 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 531/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2016 roku, sygn. akt IV CSK 509/15, vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2017 r. III CZP 101/16).

W tym stanie rzeczy dopuszczenie dowodu z opinii biegłego geodety na okoliczność ustalenia przebiegu służebności przez nieruchomość objętą wnioskiem o ustanowienie służebności było zbędne, skoro przedsiębiorstwo państwowe uzyskało z mocy prawa oraz jako prawo związane z własnością tych urządzeń i obciążające owe nieruchomości - służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu. Skoro możliwe było umowne nabycie albo zasiedzenie takiej służebności przed wejściem w życie przepisów art. 305¹ kc i n.k, to taka służebność mogła powstać ex lege, jako prawny skutek uwłaszczenia osoby prawnej. Takie ograniczone prawo rzeczowe jest skuteczne wobec kolejnych właścicieli nieruchomości, w tym stanie rzeczy wobec Miasta Ł..

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, odnosząc się w swoim orzeczeniu do przedmiotu sprawy, zasadnie przyjmując istnienie przesłanek materialnoprawnych i procesowych unicestwiających roszczenie wnioskodawcy. Pojęcie „istoty sprawy”, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c. (stosowanym w tej sprawie odpowiednio na podstawie art. 13 § 2 k.p.c.) dotyczy jej aspektu materialnego i w tej jedynie płaszczyźnie może być oceniany zarzut jej nierozpoznania. W judykaturze jednolicie przyjmuje się, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy Sąd nie zbadał podstawy materialnej pozwu, jak też skierowanych do niego zarzutów merytorycznych i w swoim rozstrzygnięciu nie odniósł się do tego, co jest przedmiotem sprawy, np. bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (tak m.in. SN w wyroku z 12.09.2002 r., IV CKN 1298/00, Lex nr 80271, w post. z 2.12.2015 r., IV CZ 56/15, Legalis nr 1398619).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną, co prowadziło do jej oddalenia na podstawie art. 385 kpc i art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 520 § 1 kpc.